

Tato stránka byla přeložena pomocí strojového překladu [Odkaz]. Strojové překlady mohou obsahovat chyby, které mohou snižovat jejich srozumitelnost a přesnost. Veřejný ochránce práv nenese žádnou odpovědnost za případné nesrovnalosti. Pokud chcete mít nejspolehlivější informace a právní jistotu, podívejte se na původní znění v angličtině (odkaz viz výše). Více informací naleznete v naší [politice týkající se jazyků a překladů](#) [Odkaz].

Rozhodnutí ve věci 552/2018/MIG o odepření přístupu veřejnosti k dokumentům týkajícím se německého zákona o prosazování sítí ze strany Evropské komise

Rozhodnutí

Případ 552/2018/MIG - Otevřeno dne 22/03/2018 - Doporučení týkající se 11/06/2019 - Rozhodnutí ze dne 20/11/2019 - Dotčený orgán Evropská komise (Zjištěn nesprávný úřední postup) |

Věc se týkala žádosti o přístup veřejnosti k dokumentům v držení Evropské komise týkajícím se německého zákona o prosazování sítí [1] , vnitrostátního zákona zaměřeného na boj proti falešným zprávám na sociálních sítích.

Veřejná ochránkyně práv předložila návrh řešení a požádala Komisi, aby znovu zvážila (částečné) odepření přístupu veřejnosti k dokumentům. Komise neodpověděla ve lhůtě stanovené veřejným ochráncem práv. Veřejná ochránkyně práv poté Komisi doporučila.

Komise odpověděla, že doporučení veřejné ochránkyně práv nepřijala.

Veřejná ochránkyně práv vyjadřuje politování nad tím, že se Komise neřídila jejím doporučením. Pokračuje ve svých zjištěních nesprávného úředního postupu.

[1] V němčině „Netzwerkdurchsetzungsgesetz“, <https://www.gesetze-im-internet.de/netzdg/> [Odkaz].

Souvislosti stížnosti a šetření

1. Podle pravidel EU [1] musí členské státy, které hodlají přijmout technické právní předpisy pro

výrobky nebo on-line služby, oznámit Komisi. Komise a ostatní členské státy pak mohou v rámci „odkladné lhůty“ v délce tří měsíců posoudit, zda je návrh zákona v souladu s unijním právem.

2. V březnu 2017 oznámily německé orgány Komisi svůj záměr přijmout zákon zaměřený na boj proti „agitaci“ a „falešným zprávám“ na sociálních sítích, *Netzwerkdurchsetzungsgesetz* [2] (dále jen „zákon o prosazování sítí“). Odkladná lhůta skončila dne 28. června 2017, aniž by Komise nebo jiné členské státy předložily připomínky.

3. V červenci 2017 požádala stěžovatelka, německá poslankyně EP, Komisi, aby jí poskytla přístup veřejnosti k dokumentům týkajícím se návrhu zákona o prosazování sítí a oznámení ze strany německých orgánů [3] .

4. Komise informovala stěžovatele o dvanácti dokumentech, které již byly veřejně dostupné, a poskytla stěžovateli široký částečný přístup k šesti dalším dokumentům, přičemž redigovala pouze osobní údaje. Stěžovatelka však tvrdila, že Komise neidentifikovala všechny dokumenty relevantní pro její žádost o přístup veřejnosti.

5. Komise znovu zkontrolovala své archivy a identifikovala **18 dalších dokumentů** . Poskytla částečný přístup ke třinácti z těchto dokumentů a přístup k pěti dokumentům. Redakce odůvodnila tím, že vycházela z potřeby chránit osobní údaje, chránit své rozhodování a chránit právní poradenství [4] .

6. Stěžovatel se poté obrátil na veřejného ochránce práv.

7. Během šetření veřejné ochránkyně práv stěžovatelka veřejného ochránce práv informovala o dalších šesti dokumentech (e-mailech), o nichž se domnívala, že jí měly být zpřístupněny na základě její žádosti o přístup veřejnosti.

8. Veřejná ochránkyně práv přezkoumala dokumenty, k nimž Komise odepřela plný přístup, jakož i šest e-mailů, které stěžovatel identifikoval.

Návrh veřejné ochránkyně práv na řešení

9. Veřejná ochránkyně práv zjistila, že výklad žádosti stěžovatele o přístup veřejnosti ze strany Komise byl příliš restriktivní. Dospěla k závěru, že Komise neidentifikovala nejméně pět dokumentů.

10. Veřejná ochránkyně práv navrhla, aby Komise provedla nové posouzení žádosti stěžovatele o přístup, vyhledání dokumentů týkajících se návrhu zákona a oznámení tohoto zákona Německem.

11. Pokud jde o dokumenty, které již byly identifikovány, veřejná ochránkyně práv navrhla, aby Komise s ohledem na nedávnou judikaturu znovu zvážila částečné odmítnutí poskytnout plný přístup [5] .

12. Komise požádala veřejnou ochránkyni práv o prodloužení lhůty pro odpověď na její návrh řešení, ale v prodloužené lhůtě neodpověděla.

Doporučení veřejné ochránkyně práv

13. Veřejná ochránkyně práv zjistila, že přetrvávající nesprávný výklad rozsahu žádosti stěžovatele o přístup veřejnosti a její restriktivní uplatňování výjimky, jejímž cílem je chránit její rozhodování a právní poradenství, představuje nesprávný úřední postup. Doporučila, aby Komise s ohledem na nedávnou judikaturu EU poskytla stěžovateli co nejširší přístup k již identifikovaným dokumentům a ke všem dokumentům, které lze rozumně považovat za dokumenty spadající do oblasti působnosti žádosti stěžovatele o přístup veřejnosti [6] .

14. Komise ve své replice trvala na svém předchozím postoji. Konkrétně uvedla, že stěžovatelku informovala ve svém původním rozhodnutí, že *„všechny zjištěné dokumenty byly vypracovány v rámci [oznámení]“* a že stěžovatelka nezpochybnila jeho výklad rozsahu její žádosti. Zopakovala rovněž, že GŘ GROW je útvarem Komise odpovědným za postup oznamování, a poukázala na to, že mezi identifikovanými dokumenty jsou některé dokumenty od jiných útvarů.

15. Pokud jde o nedávnou judikaturu EU, na kterou veřejný ochránce práv poukázal, Komise tvrdila, že při přijímání konečného rozhodnutí o žádosti stěžovatele o přístup vzala v úvahu právní a skutkové okolnosti v té době, včetně stavu judikatury v té době. Kromě toho se relevantní dokumenty, ke kterým stěžovatel požádal o přístup, liší od dokumentů dotčených ve věci před unijními soudy. Zejména dokumenty dotčené v žádosti stěžovatele o přístup nebyly předloženy v rámci posouzení dopadů, nýbrž se týkají postupu oznamování. Komise se proto domnívala, že tato judikatura není použitelná [7] .

16. Stěžovatel odpověděl, že Komise nesprávně vyložila rozsah její žádosti o přístup, a proto nezjistila všechny relevantní dokumenty. Dále uvedla, že argumenty Komise jsou protichůdné.

Posouzení veřejné ochránkyně práv po návrhu řešení a doporučení

17. Veřejnému ochránci práv je zřejmé, že Komise nesprávně vyložila rozsah žádosti stěžovatele o přístup veřejnosti.

18. Před šetřením veřejné ochránkyně práv stěžovatel opakovaně uvedl, že Komise musí mít k dispozici další dokumenty spadající do její žádosti o přístup. Vzhledem k tomu, že Komise stěžovatelku neinformovala o tom, jakým způsobem chápala její žádost, stěžovatelka nemohla být v té době konkrétnější. Stěžovatel zejména nemohl vědět, že Komise hledala dokumenty pouze v rámci GŘ GROW. Jak sama Komise uvedla, existují i dokumenty v držení jiných útvarů Komise. V této souvislosti veřejná ochránkyně práv konstatuje, že Komise je jediným

subjektem.

19. Během šetření veřejné ochránkyně práv stěžovatelka znovu objasnila, jak musí být její žádost chápána, a sice že usiluje o přístup k dokumentům týkajícím se oznámení návrhu zákona a samotného návrhu zákona kdekoli v Komisi, což je v souladu se zněním její žádosti o přístup. Kromě toho stěžovatel identifikoval šest e-mailů vyměňovaných mezi různými útvary Komise. Jeden z těchto e-mailů představoval přílohu k jednomu z identifikovaných dokumentů. Zbývajících pět e-mailů Komise skutečně nezjistila. Všechny tyto e-maily se jasně týkají *oznámení* návrhu zákona a lze je klasifikovat jako „dokumenty Komise“. Je tedy zřejmé, že Komise neidentifikovala alespoň těchto pět e-mailů.

20. Pokud jde o úpravy provedené na ochranu rozhodovacího procesu a právního poradenství Komise, veřejný ochránce práv nesouhlasí s názorem Komise, že se v tomto případě nepoužije nedávný rozsudek *ClientEarth* .

21. Dokumenty dotčené ve věci *ClientEarth* byly dokumenty týkající se „posouzení dopadů provedeného za účelem případného přijetí legislativních podnětů Komise“ . [8] I když se dokumenty dotčené v projednávané věci netýkají legislativních podnětů *Komise* – týkají se legislativní iniciativy členského státu k přijetí vnitrostátních pravidel – veřejný ochránce práv zdůrazňuje, že relevantním faktorem ve věci *ClientEarth* bylo, že dokumenty se týkaly *přijetí právních předpisů* . Občané mají v demokracii zvýšený zájem o to, aby věděli, proč a jak jsou právní předpisy přijímány. K dokumentům souvisejícím s přijímáním právních předpisů by měl být vždy umožněn širší přístup veřejnosti, neboť právní předpisy se dotýkají všech občanů spadajících do územní působnosti právních předpisů. Skutečnost, že právní úprava dotčená v projednávané věci je vnitrostátní právní úpravou, která je použitelná pouze v Německu, tuto zásadu nemění. Proto bylo zcela správné vycházet *ze zásad*, z nichž vychází judikatura *ClientEarth* .

22. Kromě toho Komise tvrdila, že dotčené dokumenty „*zůstávají relevantní pro přípravu posouzení dopadů*“ týkající se „*možných opatření ke zlepšení účinnosti boje proti nezákonnému obsahu online*“. Toto posouzení dopadů vedlo k návrhu právních předpisů EU o předcházení šíření teroristického obsahu on-line. [9] Dotčené dokumenty se tak nepřímým způsobem týkají legislativní iniciativy Komise. Ačkoli formálně nepředstavují „posuzovací zprávy o dopadech“ ve smyslu judikatury *ClientEarth* , zásady, na nichž je založena judikatura *ClientEarth* , platí jistě i z tohoto důvodu.

23. Veřejná ochránkyně práv je proto zklamána tím, že Komise její doporučení odmítla a nevyužila příležitosti k větší transparentnosti.

Závěr

Na základě šetření veřejný ochránce práv uzavře tento případ s následujícím závěrem:

Veřejná ochránkyně práv bere na vědomí zamítnutí jejího doporučení a opakuje své

zjištění, že Komise měla stěžovatelce poskytnout co nejširší přístup k dokumentům, o které požádala.

Stěžovatel a Komise budou o tomto rozhodnutí informováni .

Emily O'Reillyová

Evropský veřejný ochránce práv ve Štrasburku, 20. listopadu 2019

[1] Směrnice 2015/1535 o postupu při poskytování informací v oblasti technických předpisů a předpisů pro služby informační společnosti:

<https://eur-lex.europa.eu/legal-content/EN/ALL/?uri=celex%3A32015L1535> [Odkaz].

[2] Viz <https://eur-lex.europa.eu/legal-content/EN/ALL/?uri=celex%3A32015L1535> [Odkaz].

[3] Podle nařízení č. 1049/2001 o přístupu veřejnosti k dokumentům Evropského parlamentu, Rady a Komise:

<https://eur-lex.europa.eu/legal-content/EN/TXT/PDF/?uri=CELEX:32001R1049&from=EN> [Odkaz].

[4] V souladu s čl. 4 odst. 1 písm. b), čl. 4 odst. 3 druhou odrážkou a odst. 2 druhou odrážkou nařízení č. 1049/2001.

[5] Návrh veřejné ochránkyně práv na řešení je k dispozici na adrese:

<https://www.ombudsman.europa.eu/en/solution/en/114788> [Odkaz].

[6] Doporučení veřejné ochránkyně práv je k dispozici na adrese:

<https://www.ombudsman.europa.eu/en/recommendation/en/115002> [Odkaz].

[7] Úplné znění odpovědi Komise na doporučení veřejné ochránkyně práv je k dispozici na adrese: <https://www.ombudsman.europa.eu/en/correspondence/en/118691> [Odkaz].

[8] Rozsudek Soudního dvora ze dne 4. září 2018, *ClientEarth v. Komise*, C-57/16 P, bod 89:

<http://curia.europa.eu/juris/document/document.jsf?text=&docid=205322&pageIndex=0&doclang=EN&mode=lst&dir> [Odkaz].

[9] Viz: https://ec.europa.eu/info/law/better-regulation/initiatives/ares-2018-1183598_en [Odkaz]

.